

— Μὰ φοβοῦμαι, τοῦ; ἀπαντᾷ ὁ συμπολιτευόμενος, μή-
πως ἀντὶ νὰ σκάσῃ αὐτὸς, σκάσῃ ἐσεῖς.

Τί εἶπε ὁ Χραπαχράπας, μὴ μᾶς ἐρωτᾷτε.

— Καταλαμβάνετε ἀπ' αὐτά: Χλάου, χλάου, χλάου,
φλάν, φλά, φλά, χάρλ, χάρλ, χράπ, χράπ, χράπ;

— Ὅχι.

— Οὐτ' ἐμεῖς.

Ἐπειδὴ, κατὰ τὴν ἐφεύρεσιν τοῦ δόκτορος Μωραϊτίδου,
ὁ κ. Χραπαχράπας ὁμιλεῖ μὲ τὰ χέρια, κατὰ συνέπειαν δὲν
μπορεῖ νὰ χειρονομῇ μὲ τὰ ξερά του, διὰ τοῦτο τὰ ῥητο-
ρικά του σχήματα τὰ ἐκάνε μὲ τὸ καπέλλο του.

Καπέλλο δεξιὰ, καπέλλο ἀριστερά, καπέλλο δεξιὰ καὶ
ἀριστερά.

Τὰ ταλαίπωρα θύματά του, οἱ ἀκροαταί, ἐνόμιζον κατ'
ἀρχᾶς ὅτι καπέλλο δεξιὰ σημαίνει ἐκ δεξιῶν κατάβασιν
ἀπὸ τοῦ βήματος, καπέλλο ἀριστερά ἐξ ἀριστερῶν ξεκούμ-
πισμα τοῦ ῥήτορος, καπέλλο δὲ δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ γκρέ-
μισμα τοῦ ῥήτορος διὰ σάλτου ἀνωθεν τοῦ βήματος.

Ἄλλὰ τίποτε.

Αὐτὸς ἠπεῖλει κραδαίνων εἰς χεῖρας καπέλλο:

— Δύο μέρας μπορῶ νὰ μιλήσω ἐγὼ ἀπὸ τὸ βῆμα.

— Βρὲ γιὰ τὸ θεό! ἐφώναξαν ὅλοι οἱ Βουλευταὶ καὶ
συμμαζεῦθησαν ἐκ τοῦ φόβου των μήπως ἡ ἀπειλὴ ἐκτε-
λεσθῇ.

Ἔως ὅτου ἀνῆλθεν ἐπὶ τοῦ βήματος ὁ κ. Βαλτινός.

Ὁ κ. Βαλτινὸς εἶναι ἐκ τῶν σπανίων ῥητόρων, οἵτινες
τὰ ἀστείωτερα πράγματα λέγουσι διὰ τοῦ σοβαρωτέρου
ῥήτους. Μὲ ὕφος Ναπολέοντος σοῦ ὁμιλᾷ... Σταμούλης.

Ἐνίοτε γίνεται λυρικός ὅταν ὁμιλῇ. Πανταχοῦ, λέγει,
ἡ ἀποστολὴ τῆς νεολαίας εἶναι μία: «ἀμύνεσθαι περὶ πα-
τρὸς».

Καὶ ξεύρετε τί ἐννοεῖ «ἀμύνεσθαι περὶ πατρὸς»;

Ὅταν ὁ ὑπὸ ῥήτορος στρατιώτης αὐτοῦ ἢ ἄλλου ἀξιωματι-
κοῦ κουβαλῇ τὴν πινακωτὴν εἰς τὸν φούρνο, ὅταν ἡ Κοκ-
κῶνα τοῦ ἀξιωματικοῦ τὸν βάλῃ νὰ σφουγγαρίζῃ, ὅταν
λουστραίνῃ τὰ ὑποδήματά σας, ὅταν ὁδηγῇ εἰς τὸ Νηπια-
γωγεῖον τὸ παιδί σας, ὅταν τὴν 1ην Σεπτεμβρίου καὶ τὰ
εὐώδη ἀγγεῖά σας τὰ δίδετε εἰς τὰς χεῖρας στρατιώτου,
εἰς ὅλας αὐτάς τὰς περιστάσεις, κύριε Βαλτινέ, ἀμύνεται
περὶ πατρὸς ὁ στρατιώτης.

Καὶ διότι ὁ κ. Τρικoupης, τώρα ὅτε ἡ στρατολογία εἶ-
ναι ὑποχρεωτικὴ, ἀπαλλάσσει τὰ τέκνα τῶν οἰκογενειῶν ἀπὸ
τοιαύτης βαναύσου ὑπὲρ πατρίδος ἀμύνης, ὁ κ. Βαλτινὸς
πανύει τὰς χορδὰς τοῦ πατριωτικοῦ λυρισμοῦ του.

Μὲ φωνὴν ἱεροκλήρυκος Σταματιάδου ἐκάθισεν ἐπὶ
τῆς Βαβυλῶνος τοῦ βήματος καὶ ἐκλαυσε τὸ σῶμα τῶν
Ἐπιτελῶν.

— Καλὲ, οἱ Ἐπιτελεῖς, τί θὰ γίνουν οἱ ἐπιτελεῖς;

Καὶ ὅλα αὐτὰ διότι εἶναι καὶ αὐτὸς Ἐπιτελεὺς.

Καὶ μὲ φωνὴν ἀγανακτήσεως:

— Ζητεῖτε, λέγει, νὰ τοὺς σώσῃτε, ἕως ὅτου ἀποθάνουν;

Ὁ ἄνθρωπος τόσον ἐγωῖσμόν ἔχει, ὥστε ζητεῖ καὶ τὴν
μετὰ θάνατον σωτηρίαν τῶν Ἐπιτελῶν.

Ὅμιλῶν περὶ τῆς προσκλήσεως ξένων ἀξιωματικῶν ἔλε-
γεν ὅτι δὲν ὑπάρχει ἀνάγκη νόμου πρὸς τοῦτο.

Τὴν θέσιν του αὐτὴν τὴν ἀπεδείκνυε διὰ σπουδαιοτάτων
ἐπιχειρημάτων.

Μήπως ἐχρειάσθη, λέγει, νόμος τῆς Γαλλικῆς Βουλῆς ἢ
Αὐτοκρατορικὸν διάταγμα ἵνα ὑπηρετήσῃ αὐτὸς ὀλίγον χρό-
νον εἰς τὸν γαλλικὸν στρατόν; Τίποτε ἄλλο λέγει δὲν ἐ-
χρειάσθη εἰμὴ ὀλίγη καλὴ θέλησις τοῦ Γάλλου ὑπουργοῦ.

Ἄν ἔλεγεν ἀντὶ ὀλίγῃ: πολλὴ θὰ ἦτο ἴσως μάλλον ἐν
τῷ δικαίῳ του.

Καὶ διὰ τὸν ἀξιωματικὸν Βασιλειάδην μήπως ἐχρειάσθη,
λέγει, νόμος διὰ νὰ πολεμήσῃ μὲ τοὺς Γάλλους καὶ νὰ γίνῃ
αἰχμάλωτος;

Ἡ βουλὴ ἐπερίμενεν νὰ πῇ καὶ γιὰ κανένα ὅστις ἐφονεύθῃ
χωρὶς νὰ χρειάσῃ διὰ τοῦτο νόμος.

Ἄν θεωρήσῃ τις τὴν ἀντιπολίτευσιν σῶμα, τὸ σῶμα
αὐτὸ βεβαιωθῇ, ἀγαπητοὶ κύριοι τῆς ἀντιπολιτεύσεως, ὅτι
εἶναι κατεσκευασμένον καὶ ἐξηνητημένον, ὡς σῶμα ἀνθρώπου
ζήσαντος ἐν ἀμαρτίαις καὶ περὶ τοῦ ὅποιου μόνη ὑπάρχει
ἐλπίς, νὰ τὰ ξεφτίσῃ εἰς θερμότερον κλῖμα, εἰς Νίκαιαν ἢ
εἰς Ἀλεξάνδρειαν.

Καλιδάν.

ΠΟΙΗΣΙΣ.

ΤΡΙΚΥΜΙΑ ΚΑΙ ΦΑΘΙΣΒΟΙ.

Εἶναι συλλογὴ λυρικῶν ποιημάτων, ὡς τὰ ὀνομάζει,
καλοῦ ἐκ Σμύρνης νέου τοῦ κ. **Σωκράτους Σολομωνί-
δου**. Ἐκ τοῦ βαπτίσματος τῆς συλλογῆς καταλαμβάνει
ὁ ἀναγνώστης τὸ εἶδος τῆς ποιήσεως, ἥτις εἶναι τῆς ψευδο-
ρωμαντικῆς σχολῆς, διότι ἡ ἀληθὴς ῥωμαντικὴ σχολὴ εἶναι
πρὸ πολλοῦ καὶ ἐν τῇ Δύσει τεθνηκυῖα. Εἶναι χυμὴν εἰς
τὸν κοινὸν τύπον, τὸν ὅποιον δυστυχῶς ἀκολουθοῦσιν οἱ
πλείστοι τῶν παρ' ἡμῖν αἰσθανομένων ἐν ἑαυτοῖς τὴν δύνα-
μιν τῆς συναρμογῆς δύο στίχων ὁμοιοκαταληκτούντων.
Ψευδῆ αἰσθήματα ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ἀλλοκοτὸν ἱματισμὸν ἐν-
δεδυμένα, πολυλογία τρώγουσα πολλάκις σελίδας καὶ μη-
δὲν λέγουσα, τέχνης δὲ παντελὲς ἔλλειψις, ἀλλὰ πίστις
τυφλὴ ἐπὶ μωρὰν δῆθεν αὐτοσχέδιον ἔμπνευσιν, ἰδοὺ οἱ κυ-
ριώτεροι χαρακτῆρες τοῦ παρ' ἡμῖν ποιητικοῦ συστήματος,
ὅπερ πρὸ πολλοῦ ἀνεκέρηξεν ἀρχηγὸν του τὸν κ. Ἀχιλλέα
Παράσχον καὶ ὅστις κατὰ τοῦτο διαφέρει τῶν ὁπαδῶν του,
καθόσον εἶναι ἀληθῶς ποιητής.

Οὐχ' ἦττον ἐν τοῖς στίχοις τοῦ νεαροῦ κ. Σολομωνίδου
ἀποκαλύπτομεν ποῦ καὶ ποῦ ψήγματα τινὰ τῆς ἀπαισιοδό-
ξου ποιήσεως, ἧς παρ' ἡμῖν γνήσιος ἀντιπρόσωπος ὑπῆρξεν
ὁ Δημήτριος Παπαρρηγόπουλος. Τοιαύτας ἐπιτυχεῖς ἀπο-
πείρας διείδομεν ἐν ταῖς σελίδι τῆς συλλογῆς του ἃς ὀνο-
μάζει *Φάβιον* καὶ ἐν ταῖς ἄλλαις εἰς ἃς ἔδωκε τόσον σχο-
λαστικὸν ὄνομα *Ἐκπεσοῦσης Φίλημα*. Τῶν τελευταίων
μάλιστα στροφαὶ τινες μᾶς ἤρσαν, ἐλπίζομεν δὲ νὰ τὰς
δημοσιεύσωμεν ἐν τινι τῶν προσεχῶν φύλλων.

Καλιδάν.